 NANMEEBOOKS

พิมพ์ครั้งที่ 38

1
ในหนังสือดี
100 เรื่อง
ที่เด็กไทยและเยาวชนไทย
ควรอ่าน

เวลา ในขวดแก้ว

ประภัสสร วิระกุล

นวนิยายขอลดนิยามของวัยรุ่น

เวลา

ในขวดแก้ว

ประภัสสร นิธิกุล

นามมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ จัดพิมพ์

เวลาในขวดแก้ว

ประวัติกวี เสวีกุล เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1-30 สำนักพิมพ์ดอกหญ้า พ.ศ. 2528-2540

พิมพ์ครั้งที่ 31-32 สำนักพิมพ์นิลุบล พ.ศ. 2543-2544

พิมพ์ครั้งที่ 33 สำนักพิมพ์อรุณ พ.ศ. 2547

พิมพ์ครั้งที่ 34-37 แพร่สำนักพิมพ์ พ.ศ. 2552-2554

พิมพ์ครั้งที่ 38 สำนักพิมพ์นามมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ กันยายน พ.ศ. 2556

ราคา 195 บาท

ฉบับ e-book ราคา 156 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2556: ประวัติกวี เสวีกุล

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์

สงวนลิขสิทธิ์ทางพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ประวัติกวี เสวีกุล,

เวลาในขวดแก้ว. -- พิมพ์ครั้งที่ 38. -- กรุงเทพฯ: นามมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์, 2556.

296 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-04-1568-7

ISBN 978-616-04-1969-3 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุชาติ จงภักดิ์วัฒนา **ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ** ราชสี สิงสกฤษ **ผู้จัดการสำนักพิมพ์** สุภาวดี อภวิวัฒน์จินดา **หัวหน้ากองบรรณาธิการ** อาจทิพย์ สุทธิโรจน์ **หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** จิราพร แสงเจริญ **พิสูจน์อักษรและตรวจสอ** อลงกรณ์ คุ้มครอง รุทธิวิธ สังคะระกุล **ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม** แบลนด์ อดุลย์ **ผู้จัดการกองศิลปกรรม** กฤษณา แสงรงค์ **ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม** สุณิสา เพชรราว **ศิลปกรรม** พิมพ์พิลา สุวรรณฉวี **ช่างออกแบบ** **คอมพิวเตอร์กราฟิก** ดิเรกียะ ยอดประทุม **หัวหน้ากองประสานงาน** **การผลิต** จรัสฤทธิ์ พรหมเทพ **ประสานงานการผลิต** นัครทิพย์ กลลิสิทธิ์ **สำนักงาน** บริษัท นามมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทร. 0-2670-9600, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เขตดตี กรรณา พรินพรเส โทร. 0-2676-2142 **พิมพ์ที่** บูมเพค อินเตอร์ โทร. 0-2424-8382

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นามมีบุ๊กส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ oolks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการทดแทนกระดาษ เนื่องจากกระดาษส่วนใหญ่ของเล่มนี้ยัง และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำถั่วลิสงคั่ว จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสีกัน หน้าจ้ำ หน้ากระดาษ

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ได้ โปรดส่งไปรษณียบัตรมาที่ผู้ดูแล

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

หลายคนคงรู้จัก **เวลาในขวดแก้ว** เป็นอย่างดี เพราะได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์และละครโทรทัศน์หลายต่อหลายครั้ง และประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง แต่ทว่าไม่มีผู้ใดสักกี่คนที่จะเชื่อว่าอาจมีบางคนที่ได้อ่านนวนิยายและละครแล้ว แต่ยังไม่ได้อ่านฉบับนวนิยาย รวมไปถึงนักอ่านรุ่นใหม่ที่เคยได้ยินชื่อ **เวลาในขวดแก้ว** เป็นครั้งแรก เราจึงภูมิใจและยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับเกียรติเป็นผู้จัดพิมพ์เผยแพร่ผลงานทรงคุณค่าชิ้นหนึ่งของ ประภัสสร เสวิกุล นักเขียนฝีมือเยี่ยม ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ เป็นครั้งที่ 38

เวลาในขวดแก้ว เล่าถึงชีวิตของนัด หนึ่ง ป้อม จ่อม ชัย เอก ้วยรุ่นกลุ่มหนึ่งที่มาถึงทางแยกสำคัญ ทั้งหกคนต้องตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตของตนเองอย่างไม่อาจพึ่งพาใครอื่นได้ เพราะทุกคนต่างมีภูมิหลังที่แตกต่าง แต่สิ่งที่น่าจะเหมือนกันคือ แต่ละคนอยากหยุดช่วงเวลาแห่งความสุข สนุกสนานเอาไว้ ทว่า คงไม่มีใครหยุดยั้งวันเวลาไม่ให้เดินหน้าได้ พวกเขาทำได้เพียงเก็บเกี่ยวช่วงเวลาดีๆ ไว้ในความทรงจำเท่านั้น

หากอ่านจนจบ ผู้อ่านจะไม่แปลกใจเลยที่นวนิยายเรื่องนี้จะติดอยู่ในรายชื่อหนังสือดี 100 ชื่อเรื่องสำหรับเด็กและเยาวชนไทยควรอ่าน 500 เล่มหนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน หนังสือดี 100 เล่มที่คนไทยควรอ่าน 101 เล่ม หนังสือในดวงใจนักเขียนและนักอ่าน และยังเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาในหลายโรงเรียน เราเชื่อมั่นว่าเมื่ออ่านจบแล้ว นวนิยายเรื่องนี้จะกลายเป็นหนังสือในดวงใจอีกเล่มของผู้อ่านทุกคน

นามมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์

คำนำผู้เขียน

(ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 38)

ชีวิตเป็นสิ่งที่เลือกไม่ได้ และชีวิตก็เป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ แต่ถึงแม้ว่าจะเลือกและเลี่ยงไม่ได้ เราทุกคนก็คงต้องเดินหน้าเผชิญชีวิตต่อไป ไม่ว่าจะทุกข์หรือสุข จะยากลำบากหรือสุขสบาย และจะเต็มไปด้วยน้ำตาหรือรอยยิ้มก็ตาม

ชีวิตของตัวละครในเรื่อง “เวลาในขวดแก้ว” ต่างก็ต้องเผชิญกับเรื่องราวที่ไม่สามารถเลือกหรือหลีกเลี่ยงได้ และหลายๆปัญหา พวกเขาตกเป็นผู้รับผลกระทบในสิ่งที่ไม่ได้เป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้น ไม่ว่าจะจากปัญหาครอบครัวของพ่อกับแม่ ปัญหาของระบบการศึกษา ปัญหาทางสังคม ปัญหาในเรื่องค่านิยม รวมถึงปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง และหลายปัญหาจบลงโดยไม่มีคำตอบใดๆ หากทิ้งคำถามไว้ในใจของตัวละครอย่าง นัต หนึ่ง ป้อม จ่อม ชัย และเอก

เหตุการณ์ เรื่องราว และปัญหาที่ปรากฏใน “เวลาในขวดแก้ว” ผ่านกาลเวลามาเกือบ 30 ปี แต่หลายๆปัญหายังคงดำเนินอยู่ และเป็นสิ่งที่นัตและเพื่อนๆในยุคนี้ ต้องเผชิญหน้ากับมัน โดยไม่มีทางเลือกและเลี่ยง อย่างไรก็ตาม ผมก็ยังหวังว่า “เวลาในขวดแก้ว” จะมีส่วนเป็นเพื่อนมิตรและกำลังใจให้ทุกคนก้าวผ่านทุกๆปัญหาไปได้ และพบกับความสำเร็จของชีวิตเช่นเดียวกับที่นัตได้ทำสำเร็จมาแล้ว

ด้วยรักและศรัทธา

ประภัสสร วิริยะ

หลวงพระบาง สปป.ลาว

พฤษภาคม 2556

ประภัสสร เสวิกุล

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

นักคิด นักเขียน และนักการทูต

ประวัติย่อ

- เกิดเมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2491 ที่กรุงเทพมหานคร

การศึกษา

- วิทยาศาสตร์บัณฑิต (มสช.) สาขาศาสนสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และการเมือง การปกครองเปรียบเทียบ
- ประกาศนียบัตรชั้นสูง หลักสูตรการเมืองการปกครองในระบบอบประชาธิปไตย สำหรับนักบริหารระดับสูง (ปปร.) รุ่นที่ 8 สถาบันพระปกเกล้า

การฝึกอบรม

- หลักสูตรนักบริหาร กระทรวงการต่างประเทศ
- หลักสูตรภาษาอังกฤษ ณ La Trobe University, Melbourne, Australia โดยทุน Colombo Plan
- หลักสูตร Writing/Editing for Print Media จาก Department of Journalists, School of Language and Communication, Wellington Polytechnic, New Zealand
- หลักสูตร English as a Second Language จาก Victoria University of Wellington, New Zealand

ครอบครัว

สมรสกับ ชูติมา (วรฉัตร) เสวิกุล นักเขียนสารคดีและเรื่องสั้น นามปากกา นิลบล นวเรศ และนวิศรา มีบุตร 2 คน คือ นายชาคริยนรสิทธิ์ เสวิกุล นักการทูต ชำนาญการ เลขาธิการเอก สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเตหะราน และนักเขียน

นามปากกา ชاعرีย์นรวิทย์ และนายวรุฒม์ชัย เสวิกุล เว็บไซต์ www.psevi-
kul.com

ผลงานด้านวรรณกรรม

เริ่มเขียนบทกวีเมื่อ พ.ศ. 2505 เรื่องสั้น พ.ศ. 2513 และนวนิยายในปี พ.ศ. 2525
จนถึงปัจจุบันมีผลงานด้านบทกวีประมาณ 200 บท เรื่องสั้น 150 เรื่อง และนวนิยาย
60 เรื่อง โดยได้รับรางวัลทางวรรณกรรมหลายรางวัล เช่น

- พ.ศ. 2520 เรื่องสั้น "อีกวันหนึ่งของตรัน" ได้รับรางวัลเรื่องสั้น
ดีเด่น รางวัลอนุสรณ์ ว. ณ ประมวลุมารค
- พ.ศ. 2521 เรื่องสั้น "อีกวันหนึ่งของตรัน" ได้รับรางวัลเรื่องสั้นดีเด่นจาก
สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย
- พ.ศ. 2525 นวนิยายเรื่อง "อำนาจ" ได้รับรางวัลชมเชย (ปีนั้นไม่มีรางวัล
ดีเด่น) จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2531 นวนิยายเรื่อง "เด็กชายมะลิวัลย์" ได้รับรางวัลดีเด่นประเภท
บันเทิงคดี จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2532 นวนิยายเรื่อง "ซัด" ได้รับรางวัลดีเด่น ประเภทนวนิยายจาก
คณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2533
- รวมเรื่องสั้น "ศรีบัท" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการ
พัฒนาหนังสือแห่งชาติ
  - นวนิยายเรื่อง "ลอคลายมังกร" ได้รับรางวัลชมเชย จาก
คณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2534
- นวนิยายเรื่อง "ขอหมอนใบนั้น...ที่เขยฝั้นยามกษัตริย์" ได้รับ
รางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
  - นวนิยายเรื่อง "ซัด" ได้รับรางวัลชมเชย จากสำนักงน ปปป.
  - นวนิยายเรื่อง "ซัด" ได้รับรางวัลชมเชย รางวัลวรรณกรรม
บัวหลวง

- พ.ศ. 2537   นวนิยายเรื่อง "วิภวาลัย" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2541   นวนิยายเรื่อง "สำเภาทอง" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2547   นวนิยายเรื่อง "พระจันทร์ทะเลทราย" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2549   เรื่องสั้น "หวั่งกะโหลกสองใบ" ได้รับรางวัลชมเชยเรื่องสั้นดีเด่นประจำปี จากสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย
- พ.ศ. 2550   • รวมเรื่องสั้น "จดหมายจากชายชราตาบอด" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
                   • นวนิยายเรื่อง "นิลสีและหิ่งห้อย" ได้รับรางวัลชมเชย (ปีนั้นไม่มีรางวัลดีเด่น) จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

นวนิยายที่ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

- ซอปาริชาติ
- เวลาในขวดแก้ว (3 ครั้ง)
- ขอมอนโบนัน...ที่เซอฝันยามหนุน (3 ครั้ง)
- ขอให้รักเรานั้นวันเดียว
- ลอตลายมังกร (2 ครั้ง)
- อำนาจ
- ซิงตึ้ง
- สำเภาทอง
- บ้านก้านมะยม

ผลงานที่ได้รับเลือกเป็นหนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน
 หนังสือดี 100 ชื่อเรื่องสำหรับเด็กและเยาวชนไทยควรอ่าน ของสำนักงานกองทุน

สนับสนุนการวิจัย พ.ศ. 2540

- เวลาในขวดแก้ว

500 เล่มหนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน ของสมาพันธ์องค์กรเพื่อพัฒนาหนังสือและการอ่าน พ.ศ. 2542

- อานาจ
- เวลาในขวดแก้ว
- เด็กชายมะลิวัลย์
- ลอดลายมังกร
- หิมาลายัน
- ลำภาทอง

หนังสือดี 100 เล่มที่คนไทยควรอ่าน

- เวลาในขวดแก้ว

101 เล่ม หนังสือในดวงใจนักเขียนและนักอ่าน พ.ศ. 2553

- เวลาในขวดแก้ว

หนังสือดี 100 เล่ม เพื่อพัฒนาคุณภาพเด็กและเยาวชนไทย

- ดอกไม้ใต้หมอน

หนังสือหลายเล่มได้รับการประกาศให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลา

- เด็กชายมะลิวัลย์
- เวลาในขวดแก้ว
- ขอมอนใบนั้น...ที่เซอฝันยามทนน ฯลฯ

หนังสือนำร่องโครงการต่อยอดการอ่านให้กับนักเรียนชั้นมัธยมปลาย นิสิต นักศึกษา

ได้แก่ 60 เรื่องสั้น ประภัสสร เสวิกุล, แกมกลิ่นสุคนธา, ชิงดิ่ง, บ้านก้นมะยม, มงกุฎคาริภา, ม่านมวสุม, ลอดลายมังกร, ลำภาทอง, เหลื่อมไหมหลาย

เหมย, ถนนสายใบไม้ร่วง, ขอหมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยามภอรุณ และบทหนังสือในโครงการ
วรรณกรรมเพื่ออาเซียน "จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว"

หนังสือที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ

เรื่องสั้นหลายเรื่องได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น อังกฤษ เยอรมัน
ตุรกี และสเปน

รวมเรื่องสั้น "เรือกระดาษ" ได้รับการแปลเป็นภาษาสเปน ในชื่อ "Barcos
de Papel" จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ในประเทศชิลี เพื่อจำหน่ายยังประเทศต่าง ๆ ใน
อเมริกาใต้

นวนิยายเรื่อง "เวลาในขวดแก้ว" ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษในชื่อ "Time
in the bottle" รวมทั้งได้รับการแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นและภาษาเวียดนามในชื่อ "Chai
Thoai Gian"

ผลงานล่าสุด: วรรณกรรมเพื่ออาเซียน

- จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว (อินโดนีเซีย)
- รักในม่านฝน (เวียดนาม)
- มีเมฆบ้างเป็นบางวัน (ฟิลิปปินส์)
- กวีชเมละก (มาเลเซีย) กำลังลงในนิตยสารสกุลไทย
- ไข่มุกมูน (สิงคโปร์) กำลังลงในนิตยสารขวัญเรือน

ผลงานใหม่

- ลอยคอ

และผลงานคลาสสิกที่ได้รับการพิมพ์ออกมาใหม่

- ขอให้รักเราหนึ่งวันครบ ทิมพ์ครั้งที่ 11
- อำนาจ ทิมพ์ครั้งที่ 17
- เวลาในขวดแก้ว ทิมพ์ครั้งที่ 38

กิจกรรมในปัจจุบัน

- ปัจจุบันมีนวนิยายลงพิมพ์ในนิตยสาร "ขวัญเรือน" กับ "สกุลไทย" เขียนคอลัมน์ "วันเว้นวัน จันทร์ พุธ ศุกร์" ในหนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก หน้า 4
- ร่วมจัดรายการวิทยุ "การเดินทางของความคิด" กับ สรรเสริญ วิทยุอิฐวงค์ ทางคลื่น 96.5 เอฟเอ็ม ของ อสมท ทุกคืนวันพุธ เวลา 21.00-22.00 น.
- จัดรายการวิทยุ "โลกและชีวิตกับประภัสสร เสวิกุล" ทางวิทยุศึกษาคลื่น 92 เอฟเอ็ม ทุกคืนวันเสาร์ เวลา 20.00-22.00 น. เป็นรายการที่จะย่อโลกและย่อเรื่องราวของชีวิตเพื่อให้แง่คิดและมุมมองที่แตกต่างมานำเสนอพร้อมเพลงไพเราะในอดีตที่หาฟังได้ยาก โดยจัดร่วมกับ ชูติมา เสวิกุล
- เป็นวิทยากรให้กับโครงการศิลปินแห่งชาติสัญจร สถาบันการศึกษาและหน่วยงานต่างๆ ทางด้านวรรณกรรม วัฒนธรรมอาเซียน และการต่างประเทศ

ประวัติการรับราชการ

- พ.ศ. 2512 เข้ารับราชการที่กระทรวงการต่างประเทศ
- พ.ศ. 2518 ผู้ช่วยเลขานุการ สถานเอกอัครราชทูต ณ นครเวียงจันทน์ ประเทศลาว
- พ.ศ. 2522 ผู้ช่วยเลขานุการ สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงบอนน์ประเทศเยอรมนี
- พ.ศ. 2529 เลขานุการตรี-โท สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงอังการาประเทศตุรกี
- พ.ศ. 2536 เลขานุการเอก สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเวลลิงตันประเทศนิวซีแลนด์
- พ.ศ. 2548 อัครราชทูตที่ปรึกษา สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงซันติอาโกประเทศชิลี
- พ.ศ. 2551 เกษียณอายุราชการ

กิจกรรมด้านสังคม

- พ.ศ. 2525-2526 เลขานุการสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย
- พ.ศ. 2544-2546 นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย (สมัยที่ 1)
- พ.ศ. 2546-2548 นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย (สมัยที่ 2)
- ริเริ่มก่อตั้งรางวัล “นราธิป” สำหรับนักเขียนและบรรณาธิการอาวุโสผู้มีอายุครบ 80 ปี ซึ่งสร้างผลงานทรงคุณค่าอย่างต่อเนื่องและยาวนาน
- ดำเนินการหาทุนก่อสร้างอาคารที่ทำการสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยจนสำเร็จ
- ริเริ่มและร่วมกับสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม ดำเนินโครงการวรรณกรรมสัมพันธ์ไทย-กัมพูชา
- ร่วมกับการกระทรวงการต่างประเทศ ดำเนินโครงการวรรณกรรมสัมพันธ์ไทย-เวียดนาม และวรรณกรรมสัมพันธ์ไทย-ลาว เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในด้านการทูตภาคประชาชน
- เสนอต่อมูลนิธิอมตะให้ก่อตั้งรางวัลนักเขียนอมตะ เพื่อยกย่องนักเขียนไทยที่สร้างผลงานดีเด่นมาเป็นเวลานาน
- ร่วมกับรัฐสภา ก่อตั้งรางวัลพานแว่นฟ้า เพื่อส่งเสริมการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของไทย
- ร่วมกับบริษัท เซเว่นอีเลฟเว่น (ซีที ออลล์) จำกัด (มหาชน) ก่อตั้งรางวัลเซเว่นมิกซ์อวอร์ด เพื่อส่งเสริมวรรณกรรมไทย
- ร่วมกับบริษัท เซเว่นอีเลฟเว่น (ซีที ออลล์) จำกัด (มหาชน) และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการก่อตั้งโครงการกัลยาวรรณกรรมเพื่อสร้างนักเขียนรุ่นเยาว์
- เป็นกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมต่างๆ เช่น
  - รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งอาเซียน (ซีไรต์)

- รางวัลแว่นแก้ว
- รางวัลทานแว่นฟ้า
- รางวัลเซเว่นมิกอวอร์ด
- รางวัลอมตะ
- รางวัลนายอินทร์อวอร์ด
- รางวัลอนุสรณ์ อ.ไชยวรศิลป์ ฯลฯ
- อดีตกรรมการลิขสิทธิ์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์
- อดีตที่ปรึกษากระทรวงวัฒนธรรม
- อดีตที่ปรึกษาโอบการัฐบาล ฯลฯ

ปัจจุบัน

- ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี 2554
- ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวรรณกรรมและศิลปวัฒนธรรม สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม
- ที่ปรึกษามูลนิธิอมตะ

เกียรติคุณ

- ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ (นวนิยายและบทกวี) ประจำปี 2554
- รางวัลผู้ใช้ภาษาไทยดีเด่น ประจำปี 2554
- รางวัลนักศึกษาดีเด่น ประจำปี 2554 ประเภทผลงานดีเด่น จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ได้รับรางวัลตาราอวอร์ด ประจำปี 2555 จากเสถียรธรรมสถาน
- ศิษย์เก่าดีเด่น "หนึ่งร้อยปี หนึ่งร้อยคน" สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

- ผู้มีผลงานศิลปะดีเด่น กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์
- รางวัลเทพทอง สาขาผู้บริหารองค์กรดีเด่น สมาคมนักวิทยุและโทรทัศน์แห่งประเทศไทย
- รางวัลครอบครัวประชาธิปไตยตัวอย่าง

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

- ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก
- ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย
- เหรียญจักรพรรดิมาลา
- จตุตถดิเรกคุณาภรณ์
- Das Verdienstkreuz am Bande แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ปรัชญาในการทำงาน

- ในฐานะศิลปินแห่งชาติ นักคิด นักเขียน และนักการทูต ให้ความสำคัญกับเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ และมีมิตรภาพระหว่างเพื่อน ความรัก ก่าลังใจ ขณะเดียวกันก็เปิดโลกทัศน์อันกว้างไกลให้กับผู้อ่าน โดยนำเสนอข้อคิด มุมมองใหม่ๆ ในด้านต่างๆ อย่างหลากหลาย ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รวมถึงเอกลักษณ์และคุณค่าของความเป็นไทย ในแง่มุมที่ทั้งใหญ่และเล็ก เพื่อให้ผู้อ่านได้รับเนื้อหาสาระ ความรู้ และความคิดเพิ่มขึ้นอีกโสดหนึ่ง นอกเหนือจากการอ่านเพื่อนันทนาการ

1

“ถ้าฉันเก็บเวลาไว้ในขวดแก้วได้
สิ่งแรกที่ฉันจะทำ...”

คือสะสมคืนวันที่ล่วงเลยมาในวันตรี
เพียงเพื่อมอบมันแก่เธอ

ถ้าฉันสามารถทำให้คืนวันเป็นอมตะ
หรือเพียงแต่คำพูด...

จะทำให้ความหวังเป็นจริงขึ้นมาได้
ฉันจะเก็บทุกโมงยามราวสมบัติอันล้ำค่า
เพื่อมอบแก่เธอ

แต่ดูราวกับจะไม่มีเวลาเพียงพอ
ที่จะทำในสิ่งที่ฉันต้องการ
หรือแม้แต่จะหาสิ่งนั้นให้พบ
ฉันจึงวอน เพียงเพื่อจะรู้ว่า
เธอเท่านั้น...

ที่ฉันต้องการก้าวผ่านกาลเวลาด้วย
ถ้าฉันมีกล่องลึกลับ
สำหรับใส่ความหวังและความฝัน
ที่ไม่เคยเป็นจริง...
กล่องนั้นคงจะว่างเปล่า
หากเปี่ยมด้วยความทรงจำ
ที่เธอได้ตอบสนองต่อฉัน

เสียงเพลง "เวลาในขวดแก้ว" ของ จิม โครซี ที่กังวานจากตู้เพลงในวัน
กาแฟเล็ก ๆ ริมหาด ตรึงผมไว้กับที่...นานมาแล้วที่ผมไม่เคยได้ยินเพลงนี้จาก
ที่ไหน รวากับมันได้เลือนหายไปจากความทรงจำของผู้คน หรือถูกเก็บงำไว้ใน
ซอกมุมที่เร้นลึก

"อ้วนอย่าเพิ่งกลับนะ" เสียงใส ๆ ดังจากมุมห้อง ผมเผยหน้าจากกล่องไวโอลิน
หันไปมองคนเรียกอย่างแปลกใจ

"เรายังไม่อยากจะกลับบ้าน" เจ้าของเสียงเดินถือกล่องไวโอลินเข้ามาหา
"อยากเดินเล่นสักพัก"

"ไปกินกาแฟกันไหม" ผมชวน พลังยกมือขึ้นเสยเส้นผมที่ตกลงมา
ปรกหน้าผาก หล่อนพยักหน้าแทนคำตอบ

"ผมยาวแล้วนะ" หล่อนมองดู "ชอยออกสักหน่อยก็คงจะดี"

"ไว้ก่อนเถอะ" ผมว่า พลังยื่นมือไปรับกล่องไวโอลิน

"มาถือให้"

"ขอบใจ" หล่อนยิ้มทำ และฉวยกระเป๋านักเรียนผม "เดี๋ยวใส่ถไว้ก่อน
จะได้ไม่ต้องแบกกันรุงรัง"

"ทำยังกับหนักเต็มประดา" ผมหัวเราะ และเดินทางแซนหิ้วกล่องไวโอลิน

ไว้ในมือทั้งสองข้าง โดยมีหล่อนถือกระเป๋านักเรียนตามมา

“ลุงแม่น” เด็กสาวร้องเรียกคนขับรถที่นั่งคอยอยู่บนเก้าอี้ยาวหน้าห้องดนตรี “ช่วยเอากระเป๋ากับไวโอลินไปใส่รถที...”

“แล้วคุณหนูล่ะครับ” นายแม่นรับกล่องไวโอลินและกระเป๋าไปถือพลงมองดูผู้ออกคำสั่ง

“ฉันจะเดินเล่นกับอ้วนสักพัก ลุงขับรถตามไปก็แล้วกัน” หล่อนว่าพลงจูดมื่อผมวิ่งลงบันได ปล่อยให้คนขับรถยืนมองตามหลังด้วยสายตางุนงง

เราเดินผ่านประตูใหญ่ของโรงเรียนออกมายังถนนสายเล็ก ๆ ... ชมพูพันธุ์ทิพย์ สองข้างทางโรยกลีบพรวาวจะเอ่ยคำทักทาย พงอ้อแถมรีบวิ่งโอนลูตามแรงลม มองเลยออกไปเห็นบัวขาวชูดอกกลีบ ๆ กลางบึงกว้าง

“ถ้าเรมตั้งค้ยอะ ๆ นะ เราจะซื้อที่ตรงนี้แล้วสร้างบ้านหลังเล็ก ๆ กลางบึง” หล่อนว่า พลงยกมือขึ้นโอบคอผม

“ดี” ผมหัวเราะ “เวลาจ่อมซ่อมไวโอลินคนจะได้เอาอิฐขว้างไม่ถึง”

“ไอ้อ้วน” หล่อนขยี้หัวผม “นายนะไม่เคยให้กำลังใจเราเลยนะ”

“ผมมันประเภทเห็นใครดีไม่ได้ เห็นใครได้แล้วใจไม่ดี”

จ่อมหัวเราะเบา ๆ

“นายจะพาเราเดินไปถึงไหนนี่” หล่อนถามเมื่อเราไปถึงทางแยก พลงหันไปดูรถเบนซ์สีดำใหม่เอี่ยมที่แล่นตามมาห่าง ๆ

“ไม่พาไปขายหรือหน้า” ผมเข้

“ไอ้ย ถึงขายก็ไม่กลัว ไม่มีใครมาซื้อหรือ...ผมมแห้งแรงน้อย ตัวยาว กังก้าง หน้าตาถือไม่ได้ แตมยังกินอะไรยาก แล้วก็ขี้แยะด้วย”

“ไปร้านหมาแห่งดึกกว่า” ผมสรุป และพาหล่อนลุยทางลูกรังมุ่งหน้าสู่หึ่งสังกะสีรูปทรงคล้ายเพิงหมาแหงนที่ขายเคื่องดื่ม และข้าวของกระจุกกระจิก

“ดีนี่” จ่อมทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้สามขาและกราดสายตาไปรอบ ๆ

อย่างชื่นชม “เราชอบ...บรรยากาศยังกับชนบท”

“กาแฟเย็นนะ” ผมถามและหันไปสั่งผู้หญิงวัยกลางคนที่ยืนอยู่หลังหม้อต้มน้ำร้อนซึ่งส่งควันลอย “ป้า ขอกาแฟเย็นสองแก้ว”

“กินหมนมมั๊ย” จ๋อมถามพลางเปิดฝาขวดโหลที่ใส่หมนมและหยิบถ้วยตักขึ้นเล็ก ๆ ส่งให้ผม

“ลุงแม่นั้ละ”

ผมมองออกไปที่รถซึ่งจอดแอบอยู่ริมทาง...เปลวแดดยามบ่ายเต้นระริกตามมุมกระจกและขอบโครเมียม เป็นภาพที่ตัดกับกระท่อมที่สว่างขึ้นอย่างหยาบ ๆ ซึ่งเรียงรายอยู่ถัดไป

“ช่างแก่เถอะ” จ๋อมกัดนิ้วตัดในมือ “เขาชินเสียแล้ว บางทีคอยป้าตั้งครึ่งก่อนวัน”

“ฟังเพลงนะ” ผมเบนสายตากลับมา และมองเลยไปที่ตู้เพลงเก่า ๆ มุมร้าน

“เอานี่ซี” จ๋อมล้วงกระเป๋ากระโปรงนักเรียน หยิบกระเป๋าใส่ตังค์ออกมาส่งให้ ผมรับมาเปิดหยิบเหรียญบาทขึ้นมาสองสามอัน

“เพลงอะไรดี” ผมถามขณะลูบขึ้นยืน

“อะไรก็ได้” หล่อนว่า “อย่าให้แรงนักก็แล้วกัน”

ผมเดินไปที่ตู้เพลง และเลือก “เวลาในขวดแก้ว”...เสียงเพลงดังแหวกบรรยากาศซีมิเซาของยามบ่ายที่หazyเหงา กาแฟถูกทิ้งจนเย็นชืด เมื่อเราเฝ้าแต่หยอดเพลงนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“กลับกันเถอะ” จ๋อมเอ่ยขึ้นเบา ๆ...ตู้เพลงเงียบเสียงไปนานแล้ว แสงวันเริ่มไต่ตอมแก้วกาแฟและเนื้อตัวเรา กลิ่นเหม็นของซากสัตว์โรยมาจากที่ไกล ๆ

“เตี้ยเราไปส่งนาย” หล่อนวางค้ำกาแฟลงบนโต๊ะ และเดินนำหน้าผมไปที่วัด นายแมนกุสก็จอบเปิดประตูด้านหลังให้อย่างนอบน้อม

รถแล่นย้อนกลับมาตามทางเดิมผ่านถนนสายเล็ก ๆ บึงกว้าง และชมพู

พันธุ์ทิพย์เข้าสู่ถนนใหญ่...อาทิตย์วาแสงไปมากแล้ว ความมืดไล่หลังมาเป็น
วิว ๆ เหมือนม่านทึบที่คลี่ตัวปิดละครฉากหนึ่ง

“อ้วน” จ่อมมองดูผมเมื่อรถจอดที่หน้าปากซอย “พุงนี้พาเราไป
ร้านหมาแห่งอื่นนะ”

“ฮือ” ผมรับคำกลางดวยกระเป่าและกล่องไวโอลินลงจากรถ
จ่อมยังคงหันมามองดูผมอย่างท้วงโย จนกระทั่งรถเบนซ์คันนั้นมาสินท้ายไป
กับความมืดเบื้องหน้า

แว่วงมือจากขวดที่กำลังเพนต์ เมื่อผมก้าวเข้าไปในบ้าน

“ทำไมกลับเย็นนั้ล่ะ” แม่ถาม พลังถอดแวนสายตาออกวางไว้บนโต๊ะ
“วันนี้มีเรียนดนตรี พอเลิกแล้วจ่อมเขาชวนไปเดินเล่น”

“อ้อดี” แม่มองดูผมที่หลุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หวายด้วยสายตาหม่นไส้
“แทนที่จะรีบกลับบ้านกลับช่อง กลับเตร็ดเตร่ไปไหนต่อไหน”

“แม่ก็...” ผมถอดถุงเท้าโยนไปทางหนึ่ง
“เดี๋ยวนี้ฉันพูดอะไรไม่ได้เลยใช่ไหม” แม่ขึ้นเสียง “วิเศษกันทั้งนั้น

ตั้งแต่พ่อจนถึงลูก”

ผมมองดูแม่อย่างอึดอัดใจ...ระยะหลัง ๆ แม่เปลี่ยนไปราวกับคนละคน
จากผู้หญิงอ่อนหวานเยือกเย็น กลายเป็นคนอารมณ์ร้ายและบึ้งบึ้งอย่างไม่มี
เหตุผล

บ่อยครั้งที่ผมทวนคิดถึงช่วงเวลาที่ผ่านมา เมื่อผมและน้องยังเล็ก...
ตอนนั้นเรายังอยู่บ้านหลังเก่า บ้านที่ใกล้แม่น้ำ ผมยังจำได้ถึงเสียงเรือยนต์และ
เสียงคลื่นกระโดดกลิ้งเป็นระลอก บางทีเรือกาแพที่แล่นเลาะริมฝั่งจะบีบแตร
ปึน ปึน เป็นสัญญาณเรียกลูกค้า

ตกเย็นแม่จะพาเราสองคนไปนั่งที่นอกชาน แม่จะค่อย ๆ หวีผมให้น้อง
ราวกับเป็นงานที่มีความสลักสำคัญ ทั้ง ๆ ที่สายตาของแม่เฝ้ามองไปทางท่าน้ำ

อยู่ตลอดเวลา...บางวันเราจะนั่งกันอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งทั้งห้อยตามต้นลำพู
ชายน้ำเปล่งแสงเรือง ๆ พรึบพราย และbungฝูงใหญ่ส่งเสียงหึ่ง ๆ อยู่รอบตัว

ผมไม่แน่ใจว่าเรารอคอยอะไร อาจจะเป็นพ่อที่กลับบ้านไม่เป็นเวลา หรือ
อาจจะเป็นอะไรสักอย่างที่เราเองก็ไม่เคยรู้

"หนึ่งยังไม่กลับหรือ" ผมถามขึ้นลอย ๆ

"ยัง" แม่ตอบหัวน ๆ ทำท่าคล้ายจะพูดอะไรต่อ แต่แล้วก็นิ่งไป

ผมมองดูแม่อีกครั้ง ก่อนลุกขึ้นไปเก็บถุงเท้าและเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน

ผมปิดประตูห้องนอนและรู้สึกเป็นอิสระที่ได้ได้อยู่ตามลำพัง ลมข้างนอกพัดอยู่
ต้นมะม่วงริมหน้าต่างแกว่งไกวกึ่งก้านกระหนบกระจกหน้าต่างแกวกราก ผ่นเริ่ม
ลงเม็ดปรอย ๆ สาดละอองกระเซ็นบนแผ่นกระจก...ผมมองดูเงาตัวเองที่ทอดลง
ในกระจก เงาของเด็กผู้ชายที่อยู่ในวัยเจริญเติบโต แต่ขาดความสดใสแจ่ม
เช่นที่ควรจะเป็น รูปร่างแม้จะสมบูรณ์ แต่ไหล่ที่ค่อมลงแสดงให้เห็นถึงสภาพ
อ่อนแอภายในจิตใจ...ผมไม่เคยรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ รวกับ
วันเวลาได้วางน้ำหนักของความทุกข์ ความยุ่งยากสับสน และความตึงเครียดที่
เกิดขึ้นในครอบครัวลงบนบ่าผมทีละน้อย ๆ และกว่าจะรู้สึกตัวอีกที ผมก็แทบ
จะแบกรับสภาพที่หนักอึ้งนั้นไม่ไหว

ผมเดินไปที่หน้าต่างและมองเงาว่าเงานั้นเหมือนมองดูคนแปลกหน้า
ผมใช้ปลายนิ้ววาดรูปบนฝ้ากระจกเบา ๆ...รูปเรือใบลำเล็ก ๆ ภูเขา ดวงอาทิตย์
และต้นมะพร้าวโอเนน ผมฝันถึงทะเล ฝันถึงคืนวันเก่า ๆ ที่พ่อพาเราไปเที่ยว
ทะเล ตอนนั้นผมยังตัวเล็กนิดเดียว พ่ออุ้มผมขึ้นคอ จูงหนึ่งไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง
แล้วเราสามคนพ่อลูกก็ออกเดินท่อง ๆ ไปตามชายหาด โดยมีแผ่นนอนอยู่บนเก้าอี้
ผ้าใบคอยมองตาม เราเดินมาไกลจนแม่กลายเป็นจุดเล็ก ๆ จุตหนึ่งบนชายหาด
ผมรู้สึกสนุกเมื่อคิดว่าแม่คงหาเราไม่พบ นำแปลกที่แม่ผมและหนึ่งจะอยู่ใกล้ชิดแม่
มากกว่าพ่อ แต่แม่ก็กลายเป็นคนห่างเหินจากเรา

ผมคิดถึงจ๋อมขึ้นมาลอย ๆ หล่อนราวกับเป็นอีกด้านหนึ่งของชีวิตผม...
ชีวิตด้านที่มีแต่ความรัก ความอบอุ่น และสมปรารถนา มีอยู่สิ่งเดียวที่เราสองคน
เหมือนกัน ก็คือการเป็นคนไม่ค่อยมีเพื่อนสนิท ในขณะที่เรื่องในครอบครัวทำให้
ผมกลายเป็นคนคิดมากเก็บตัว และถูกบีบบังคับให้ต้องเติบโตอย่างรวดเร็ว...ความ
สมบูรณ์พูนสุขก็ทำให้จ๋อมมีชีวิตโดดเดี่ยวแปลกแยกจากเพื่อนฝูง ยิ่งพ่อจ๋อม
ทุ่มเทเงินทองให้กับจ๋อมและโรงเรียนเก่าใหม่ จ๋อมก็ถูกกีดกันออกไปจากเด็กอื่น ๆ
เท่านั้น จ๋อมเป็นเหมือนเจ้าหญิงน้อย ๆ ในสายตาของครูอาจารย์...เจ้าหญิงที่แสนดี
แบบบาง ร่ารวย และบริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่น่าสงสารที่หล่อนกลายเป็นเจ้าหญิงที่
ว้าเหว่ที่สุดในโลก เงินทองของหล่อนไม่อาจซื้อเพื่อนได้แม้แต่คนเดียว

ผมนึกถึงวันที่เรารู้จักกันใหม่ ๆ หล่อนถามว่า ผมอยากเรียนอะไรต่อ

“ศิลปะการ” ผมตอบหล่อน “ผมอยากเป็น จีสด์”

“ก็คงดีสำหรับนาย” หล่อนยิ้ม “แต่ยังเหลือเวลาอีกตั้งหลายปี บางที
นายอาจเปลี่ยนใจก่อนก็ได้”

“แล้วจ๋อมล่ะ...ปีนี้สุดท้ายแล้วเลือกอะไรไว้หรือยัง”

“ยัง” หล่อนตอบสั้น ๆ และมองเลยไปที่สนามหญ้าที่เด็ก ๆ กำลังวิ่งเล่น
กันอย่างสนุกสนาน “เราเพียงแต่อยากไปให้พ้นจากที่นี่ เราเบื่อเหลือเกิน”

ผมมองหล่อนเฉย ๆ และคิดว่าผมเข้าใจหล่อน...เข้าใจในลักษณะของ
เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน ไม่ใช่เช่นเด็กผู้ชายอายุอย่างสิบสี่จะมีต่อเด็กสาว
วัยสิบเจ็ด

2

นอกจากจ้อมแล้ว เพื่อนที่ผมสนิทสนมด้วยก็มีเพียงเอก ชัย และป้อม...เอก หรือเอกรงค์ กับชัย เรียนหนังสือร่วมชั้นมากับผมตั้งแต่ประถม 1 เราได้เลขประจำตัวต่อกัน นั่งโต๊ะใกล้กัน แอบแบ่งขนมและอ่านหนังสือการ์ตูน กันในช่วงโมงที่นำเบื่อหน้า

ครั้นถึงเวลาสอบ เราสามคนมีสัญญาณลับระหว่างกันบนไม้บรรทัด ยางลบ ดินสอแท่งกุดๆ หรือมือไม้ที่ยกขึ้นแคะโน่นแกนี่... ในขณะที่อาจารย์ คุ่มสอบถือว่า การทุจริตระหว่างสอบเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย หรือเป็นการ หยามนำหน้าชนิดที่ให้อภัยกันไม่ได้ แต่พวกเรากลับคิดว่ามันเป็นเรื่องของการ ชิงไหวชิงพริบที่กล้าตื่นเต้น และสิ่งสำคัญที่ซ่อนเร้นอยู่ลึกๆ ก็คือ การแสดงออกถึง หน้าใจและความรักที่เพื่อนมีต่อเพื่อน นั่นทำให้พวกเราไม่รู้รู้สึกสะทกสะท้าน กับโทษทัณฑ์ที่ได้รับในเรื่องแบบนี้ หน้าซ้ายยังติดจะฝังอยู่นิดๆ ด้วยเข้าไปที่กลายเป็นวีรบุรุษในสายตาของเพื่อนฝูง

ส่วนป้อมเพิ่งเข้ามาร่วมแก๊งกับเราเมื่อชั้นประถม 5...ป้อมเป็นเด็กต่าง จังหวัดและหอมบอยเต็มตัว กระโปรงนักเรียนของป้อมสั้นแค่หัวเข่า ในขณะที่

เด็กผู้หญิงคนอื่นๆ นิยมกระโปรงยาวเกือบครึ่งมอง เลือของป้อมตัดเย็บด้วยผ้าดิบ และแอบพับแขนขึ้นเสมอเมื่อลับตาอาจารย์ ป้อมตัดผมสั้นคล้ายผมทรงทรงของผู้ชาย... ในวัยที่เด็กผู้ชายจับกลุ่มกันในหมู่เด็กผู้ชาย และมองดูเด็กผู้หญิงด้วยสายตาหมั่นไส้และดูแคลน ป้อมจะเป็นเด็กผู้หญิงคนเดียวที่เข้ามาอยู่ในกลุ่มเราได้และเราไม่เคยคิดว่าป้อมจะมีอะไรผิดปกติ เราเล่นหัวกับป้อมเหมือนเพื่อนผู้ชายคนหนึ่ง ไล่เตะมันเมื่อนึกสนุก แอบสูบบุหรี่ในห้องน้ำผู้ชาย และถ้าจิตใจขึ้นมาก็ด่ากันแรงๆ หรือฟาดปากคนละทีสองทีไปตามเรื่อง

“แกน่าจะเกิดเป็นผู้หญิง” เอกมักโวยวายเสมอเมื่อเจอนึกเอ็นดูป้อมขึ้นมา
“ทำไม แล้วแกจะทำไม”

ป้อมลากเสียงถามอย่างไม่พอใจ

“ฉันจะได้จูบแกบ้าง”

เอกพูดยิ้มๆ

“เอาสิ ป้อมเอียงแก้ม “จูบข้างนี้ก็ได้ หรือข้างนี้ก็”

“ไม่เอา” เอกส่ายหน้า

“เดี๋ยวอ้วก...ถ้าจะจูบแก ฉันจูบไอ้ซัยหรือไอ้อ้วนดีกว่า”

“โ้ย ไอ้...ไอ้ลั๊กเพศ”

ป้อมต่ออย่างซัดถ้อยซัดคำ เล่นเอาพวกเขาชารวิน

ความที่เราลืมนึกว่าป้อมเป็นผู้หญิง ทำให้อีกหลายปีต่อมาได้กลายเป็นเรื่อง โศกนาฏกรรมที่ผมไม่มีวันลืมเลือน

เมื่อขึ้น ม.ศ.3 ผมเลือกเรียนไวโอลินในตอนเย็น สัปดาห์ละ 2 วัน คือในวันอังคารและพฤหัสบดี ส่วนเอกรงค์กับซัย สมัครงหลังฟุตบอล เหลือแต่ป้อมซึ่งไม่ชอบดนตรีและจนปัญญาที่จะเล่นฟุตบอล ได้แต่นั่งดูเพื่อนอูยริมขอบสนามหรือไม่เช่นนั้นก็รอพวกเราอยู่ที่โรงอาหาร...ผมยังจำภาพเด็กผู้หญิงท่าทางแก่นแก้วตัดผมสั้นที่นั่งซิมเซาอยู่เพียงลำพังในโรงอาหารที่เงียบเชียบ ร้านอาหารทุกร้านปิดประตูเหล็กยึด แก้วอียาวถูกยกขึ้นวางบนโต๊ะไม้เก่าๆ เหมือนทุกสิ่ง

ทุกอย่างได้เลิกวางบลิ้นลงแล้ว ป้อมจะนั่งห้อยขาบนโต๊ะ และทอดสายตาดูออกไปเบื้องนอก รอเวลาที่การซ้อมฟุตบอลหรือเรียนดนตรีจะยุติลง

หลายปีมาแล้วที่เราทั้งสี่คนเดินไปยังป้ายจอดรถเมล์ด้วยกันเมื่อโรงเรียนเลิก เราหยอกล้อกัน และส่งเสียงหัวเราะลั่นร่ากับเป็นเจ้าของถนนสายแคบ ๆ ที่เรียงรายด้วยต้นชมพูพันธุ์ทิพย์สายนั้น บางครั้งเราจะแฉะลงข้างทางและหักฝักบัวที่เปีย ๆ ฝั่งมาแบ่งกันกิน เมื่อถึงป้ายรถเมล์แล้ว เราก็ยังโอ้เอ้กันอยู่อีกนาน ต่างคนต่างหาเรื่องมาคุยร่ากับจะไม่อยากจากกัน บางครั้งก็เกี้ยวงอนกับรถที่เก่าไปบ้าง คนขับเก่าไปบ้าง เพื่อหาเหตุผลให้เวลาแห่งการอยู่ร่วมกันยืดเยื้อออกไปอีก

บางทีเราก็จู้จี้กันเมื่อใครคนหนึ่งจะขึ้นรถ ท่ามกลางเสียงเป่านกหวีดเร่งของกระเป๋ารถเมล์

ผมไม่รู้ว่าเราทำอย่างนั้นกันทำไมจนเป็นปีๆ ทั้งๆ ที่ในที่สุดแล้วเราต่างก็แยกย้ายกันขึ้นรถเมล์คนละสาย สูดดมหายใจปลายทางคนละแห่ง เพื่อรอคอยวันพรุ่งซึ่งอาจจะมาถึงหรือไม่ถึงเลยในชีวิต

ผมเป็นคนแรกที่แตกกลุ่มออกไป เมื่อเริ่มคุ้นเคยกับจ้อม...ยามที่ผมกับจ้อมเดินไปไหนด้วยกัน เจ้าสามคนนั้นจะยืนดักหน้าและเป่าปากยั่วเย้า เด็กผู้ชายในวัยนั้น การคบเพื่อนผู้หญิงหรือมีแฟนไม่ใช่สิ่งที่น่าอับอายอีกต่อไปแล้ว ตรงกันข้ามกลับเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจเสียด้วยซ้ำ แต่สำหรับผมแล้ว จ้อมอยู่ในข้อยกเว้น แม้ผมจะไม่เคยมีเพื่อนผู้หญิงนอกจากไอ้ป้อม ถ้ามันจะยอมรับว่าตัวมันเป็นผู้หญิง แต่ผมไม่เคยคิดอะไรทำนองนั้นกับจ้อม ไม่ใช่เพราะว่าหกล่อนอายุมากกว่าหรือเป็นรุ่นพี่ หรือฐานะความเป็นอยู่อะไรทั้งสิ้น ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะเหตุใด ไม่รู้แม้จนกระทั่งวินาทีนี้

ป้อมนั่งห้อยเท้าอยู่บนโต๊ะในโรงอาหาร เมื่อผมเดินถือกล่องไวโอลินและกระเป๋านักเรียนเดินลงบันไดตึกมา

“เป็นไง” ผมร้องทัก และเดินเข้าไปหา

“เรื่อยๆ” ป้อมยักษ์โหล่ สายตาไม่ได้ละจากจุดเดิม
“ไอ้สองตัวล่ะ” ผมถามพลางวางกล่องไว้อิสลินลงบนตักมัน
“โน่น” ป้อมบู้ยไม้ไปทางสนามฟุตบอล ที่เด็กผู้ชายหลายคนกำลังวิ่งไล่
เตะลูกหนังกลม ๆ กันอย่างเอาจริงเอจัง

“วันนี้ซ้อมกันนานนะ”
ผมยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา
“เกือบ 6 โมงแล้ว”
“เห็นว่าเดือนหน้าจะลงแข่ง...”
“จริงหรือ” ผมแปลกใจ “ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”
“แกจะรู้อะไร...” ป้อมทำเสียงแปร่งหู “...แฟนไปไหนเสียล่ะ”
“บ้า” ผมชกแขนมันเบาๆ “ฟังแฟนอะไรที่ไหน”
“ไม่รู้รู้ เห็นจี้ก้นออกจะตาย”
ผมหัวเราะหึๆ มองหน้ามันอย่างหมั่นไส้
“ว่าแต่แกเถอะ เมื่อไหร่จะมีแฟนกับเขาบ้าง”
“มีไปทำไมวะ” ป้อมตาขวาง “ฉันไม่แระดอย่างแกนี่หว่า”
“เฮ้อ” ผมถอนหายใจ พลางยกกล่องลงจากตักคนข้างหู “จะกลับบ้าน
หรือยัง”

“จ๋อมล่ะ” ป้อมถามเบาๆ ปรายตาไปทางห้องซ้อมดนตรี
“วันนี้เขาต่อเพลงใหม่” ผมตอบสั้นๆ
“ไปก็ไป” ป้อมโศดลงจากโต๊ะอย่างว่าง่าย มันมองไปที่สนามฟุตบอลอีกครั่ง
ก่อนฉวยกระเป๋านักเรียนเดินตามผมออกไปจากโรงอาหาร

“ตระการใจในอ่าวอ้อม	ชะเลียบ
ใสอย่างแสงพลอยหยิบ	เล่นได้
น้ำเงินร่วมเทหทัย	มรกต
สดอย่างจิตราวมโซวี	โลกได้สี่สรวงฯ

ยวงนั่งามกว่ารุ่ง
แน่นมิ่งมนตร์วัฒนา
ระลอกคลื่นคว่ำครวญแสน
น้ำพร่ำซ้ำหทัยไว้

หัวแหวน
คำไว้
เพลงเสน่ห์
เพื่อให้เกษมสมย์ฯ"

ป้อมห้องโคลงของท่านอังคารดั่ง ๆ ไม่น่าเชื่อที่คนอย่างมันจะหลงไหล "บางกอกแก้วกำศรวล" ถึงขนาดท่องจำได้ยาว ๆ นอกจากท่านอังคารแล้ว ในกระเป๋านักเรียนของป้อมจะเห็นหนังสือเล่มบาง ๆ ของคาลิล ยิบราน หรือ ตะกอรไว้ด้วยเสมอ ในขณะที่พวกเขาเด็กผู้ชายเพิ่งเริ่มจะอ่านเรื่องปู่ย่าหลานญาติที่มันสะใจ

"อ้วน" ป้อมเรียกชื่อผมเบา ๆ เมื่อเราเดินไปถึงคู่เล็ก ๆ ของบึงกว้าง... จอกแหนเป็นระลอกพลั่วเมื่อกบกระโจนจากใบบัวหายลงไปใต้น้ำเพราะตกใจ เสียงผีให้เรา

"หือ" ผมชะลอมผีให้ และมองดูคนเรียก

"แกจะคิดถึงฉันบ้างไหม" ป้อมถามเสียงแผ่ว แต่สายตาไม่ได้มองมาทางผม

"ทำไม แกจะไปตายหรือไง" ผมพูดกลับหัวเราะ

"ไอ้บ้า" มันหลุดปากคำ แต่สีหน้าคว้าเครียด

"มือะไรหรือป้อม" ผมหยุดหัวเราะและถามอย่างจริงจัง

"เทอมหน้าฉันอาจจะย้ายไปเรียนที่อื่น" ป้อมหันกลับมาทางผม "แม่อยากให้ฉันเรียนในโรงเรียนที่มีผู้หญิงล้วน ๆ"

"แกคงไปกระโดดกกระเดกจนเขาเอือมระอา" ผมถอนหายใจ

"ทำไมได้ละอ้วน ฉันเป็นของฉันอย่างนี้" ไข่ว่าตัดจวิตหรือเสแสร้งเมื่อไหร่"

"ฉันคงคิดถึงแก..." ผมพิมพ์ "...คิดถึงแกมากที่สุด"

"ขอบใจ" ป้อมมองดูผมด้วยสายตาที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน... มันช่างเป็นวันอันแสนเศร้าเมื่อมองย้อนกลับไปทางสายตึกที่เราเคยเดินกลับบ้านด้วยกัน

ทุกเย็น เคยส่งเสียงหัวเราะ และหยอกล้อกันตลอดทาง แล้วในที่สุดวันหนึ่ง
เราก็ขาดเพื่อนร่วมทางคนหนึ่งไป

“ไว้ฉันจะชวนไอ้เอก ไอ้ชัย ไปหาแกที่โรงเรียนใหม่บ่อยๆ”

ผมปลอบ

“จริง ๆ นะ” ป้อมคาดคั้น

“จริงชีวิต” ผมยืนยัน แต่จนแล้วจนรอดเราก็ไม่ได้ไปหาป้อมตามสัญญา
จนกระทั่งต่างคนต่างแยกย้ายไปตามทางของแต่ละคน

เย็นนี้แม่อารมณ์ดีกว่าทุกวัน ชุดผ้าลูกไม้สีชมพูอ่อนจับมือแม่ผุดผาด และ
การประพินใบหน้าด้วยเครื่องสำอางบาง ๆ ทำให้ดูสดใสอ่อนกว่าวัย

“ไอ้โฮ เกิดอะไรขึ้น” ผมทักอย่างแปลกใจ

“จู่ ๆ อย่างเด้งไป” หญิงท่าทักกระซิบกระซาบ “วันนี้แม่มีนัด”

“กับใคร” ผมถามอย่างงง ๆ

“ผู้ชายในดวงใจ” หญิงตอบ และเบี่ยงตัวหลบมือแม่ที่ยื่นออกมา
“แพต ซอร์ต แอนด์ แชนด์ซั่ม”

“พ่อหรือ”

“ฮือ โฮ” หญิงพยักหน้า

“เนื่องในวาระอะไร” ผมตั้งตัวลงบนเก้าอี้ข้างแม่

“ครบรอบแต่งงาน” แม่ตอบเบา ๆ สีหน้าเงิรรอยยิ้มอ้อมเอิบ “ปีที่ 15 จ๊ะ”

“ยังดีที่พ่ออุตสาหะจำได้” ผมก่อน

“หญิงเอง” หญิงว่าพร้อมก้มหัวแม่เมื่อจิ้มที่หน้าอกตัวเอง “หญิงโหร
ไปบอกพ่อเมื่อเช้านี้”

ผมมองดูแม่และน้องเงียบ ๆ...แม่แม่จะแข่งกร้าวกับพ่อมากขึ้นในระยะ
หลัง ๆ แม่พร่ำบ่นถึงความไม่ดีต่าง ๆ ของพ่อให้เราฟังและทำท่าเหมือนจะตัดเป็น
ตัดตายกับพ่อ แต่ลึก ๆ แล้วแม่ก็ยังคงเป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่น่าปรารถนา

ความรักใคร่โยติจากผู้ชายที่เคยรักและอยู่ร่วมกันมา แม่ไม่ค่อยพูดถึงพ่อบ่อยนัก ผมหมายถึงในแง่ของเรื่องราวต่างๆ โดยทั่วไป เราเติบโตมาด้วยความขัดแย้งของคนทั้งคู่ ภาพพจน์ของพ่อในสายตาเราคือผู้ชายขี้เหล้า สามมีที่เลว และคู่ทะเลาะวิวาทของแม่ แต่มีบางสิ่งบางอย่างเหล่านั้นและติดอยู่ในใจของผมเสมอ นั่นก็คือ ความรู้สึกที่ว่าพ่อรักผมและหนึ่ง แม่พ่อจะไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับผมมากนัก แต่พ่อก็ใช้มันอย่างคุ้มค่า ผมยังจำคืนหนึ่งที่แม่หอบข้าวหอบของไปอยู่บ้านยาย หลังจากที่ทะเลาะกับพ่อมาตั้งแต่เย็น

พ่อกอดผมกับน้องไว้คนละข้าง และบอกเราว่า

“พ่อรักลูก ถึงพ่อจะไม่ใช้คนที่ดีนัก แต่พ่อก็รักลูกทั้งสองคนไม่น้อยกว่าพ่อคนอื่น ๆ”

“พ่อจำ เมื่อไหร่แม่จะกลับ”

หนึ่งสะอื้นกับพ่อ

“พวงนี่ลูก พวงนี่แม่เขาจะมา”

“ถ้าแม่ไม่มาล่ะ”

ผมถามอย่างไม่มั่นใจ

“พ่อจะไปลากตัวกลับมาให้ลูกเอง”

คืนนั้นเราหลับอย่างเป็นสุขในอ้อมกอดพ่อ...อ้อมกอดที่อบอุ่นยิ่งใหญ่มากและปลอดภัยจากภัยอันตรายทั้งปวง เพียงเพื่อจะตื่นมาพบกับความอ้างว้าง ว้าเหว และหวาดวิตกเหมือนเช่นเคย

เสียงแตรรถยนต์ที่คุ้นหูปลุกผมจากภวังค์

“พ่อมาแล้ว พ่อมาแล้ว” หนึ่งรีบวิ่งไปชะโงกหน้าต่างและตบไม้ตบมืออย่างดีใจ ผมชำเลืองดูแม่ แวบหนึ่งที่ผมเห็นน้ำใสๆ เอ่อคลอดวงตาคู่นั้น

3

“อ้าว ทำไมเด็ก ๆ ยังไม่แต่งตัวกันอีก”

พ่อถามเสียงดังเมื่อก้าวเข้ามาในบ้าน

“วันนี้เป็นวันของพ่อกับแม่” หนึ่งในที่เดินเกาะแขนพ่อเงยหน้าขึ้นพูด “พ่อไปกับแม่สองคนก็แล้วกัน”

“ไม่ได้ๆ” พ่อปฏิเสธ และนั่งลงข้างแม่ตามแรงจุดของหนึ่ง “ลูกๆ ต้องไปด้วย รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเร็วเข้า”

ผมกับหนึ่งมองดูแม่อย่างขอความเห็นแม่ แม่พยักหน้าและกำข้อมือตามหลังว่า “เร็วๆ นะ พ่อเขามีเวลาให้พวกเราไม่มาก”

เมื่อเรากลับลงมาอีกที พ่อไม่ได้อยู่ในห้องรับแขกแล้ว มีแต่แม่นั่งหน้าบั๊งอยู่คนเดียว

“พ่อล่ะ” หนึ่งถามอย่างสงสัย

“รออยู่ที่รถ” แม่กระซอกเสียงตอบ

“ทำไมล่ะ” ผมซักขณะผูกเชือกรองเท้า

“แกอยากวิ่งก็ไปถามเขาเองซิ” แม่พูดลุกขึ้นยืน และกำท่าจะถอดรองเท้า

สิ้นสูงที่สวมอยู่

“แม่” พริบปราดเข้าไปลูบแขนแม่ไว้ “ขอหนึ่งสักวันเถอะ”

“แกอย่ายุ่ง” แม่แก่มือที่เกาะกุม

“แม่ก็รู้ว่าพ่อเป็นคนยังไง” ผมก้าวเข้าไปยืนข้างหนึ่ง “ไหนๆ พ่อก็อุตส่าห์มาแล้ว แม่ทำใจขอให้สบาย แล้วออกไปข้างนอกกันดีกว่า”

กว่าแม่จะยอมออกมาได้ก็เล่นเอาพ่อหน้าตาบึ้งตึงไปอีกคน

“ไปร้านก๊วกแก่นะ” พ่อหันมกบอกเราก่อนออกรถ และหลังจากนั้นต่างคนต่างก็นั่งเงียบไปตลอดทาง

ผมเสียดายความฝันช่วงสั้นๆ ที่หนึ่งตั้งอกตั้งใจสร้างมันขึ้น เสียดายความสุขที่ได้อยู่เคียงบ่าเคียงไหล่ และท่าทางของแม่ระหว่างที่รอคอยพ่อ และเสียดายความหวังของตัวเองที่จะได้เห็นภาพของครอบครัวที่มีความสุขท่ามกลางเสียงหัวเราะต่อกระซิกอย่างเบิกบาน

ผมนึกถึงนิทานที่พ่อเล่าให้ฟังสมัยที่ยังเป็นเด็ก นิทานเรื่องราวของครอบครัว พ่อ แม่ ลูกที่ยากจน กระทั่งลูกไม่เคยรู้รสของขนมหวาน วันหนึ่งลูกเห็นเพื่อนบ้านทานขนมก็อยากทานบ้าง ทำให้พ่อต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อหาเงินซื้อแป้งและน้ำตาลมาทำขนมให้ลูก แล้วก็ต้องมีเหตุให้ต้องเสียแป้งและน้ำตาลไปครึ่งแล้วครึ่งเล่า จนคืนสุดท้ายที่ลูกคร่ำครวญจะทานขนมหวานให้ได้ เผอิญพ่อมองเห็นเงาพระจันทร์อยู่ในแก้วน้ำที่วางไว้ตรงหน้าต่าง พ่อเรียกลูกมาใกล้ๆ แล้วส่งแก้ว “พระจันทร์ใส่น้ำหวาน” ให้ลูก ลูกรับแก้วมาดื่มเงาพระจันทร์ในน้ำอย่างเอร็ดอร่อยและเผื่อรอคอยที่จะดื่มกิน “พระจันทร์ใส่น้ำหวาน” ทุกๆ คืนอย่างมีความสุข

บางทีผมอาจเป็นเด็กในนิทานเรื่องนี้ ที่เผื่อรอคอยความสุขอบบางที่ลวงตาอยู่ทุกคำเค็ม

ร้านก๊วกแก่นอยู่ตรงบางรัก เป็นร้านเงินที่ขายอาหารยุโรปมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 7

อาหารที่ขายก็ดัดแปลงไปตามฝีมือของคนปรุง ที่ขึ้นชื่อรสชาติก็เห็นจะได้แก่
สตูลิ้นวัว เนื้อสันสลัดผักหรือสเต็กเนื้อสันวางบนใบผักกาดหอม แต่งด้วย
มะเขือเทศ กับหอมหัวใหญ่ผ่าบางๆ แล้วก็มะกะโรนีที่โรยหน้าด้วยเนยซดเป็น
ฝอยๆ

ร้านก๊วกแก๊เป็นร้านของคนแก่ ภายใต้อาคารเก่าๆ ได้ะหินอ่อนที่สึก
ด้วยแรงซัดถู แก้อื้อไม้ที่มันปลาบด้วยเพราะแรงเสียดสีกับกันทางกงมานานปี
พัดลมพัดเพดานอันใหญ่ที่ส่งเสียงหึ่งๆ และพนักงานเสิร์ฟแก่ๆ เจ้าอารมณ์ สวม
เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวและกางเกงขายาวสีดำที่จะคอยรับคำสั่งด้วยสีหน้าหงุดหงิด
และวางจานลงบนโต๊ะอย่างกระแทกกระชั้น

ผมเคยเห็นหน้าก๊วก 2-3 ครั้ง เมื่อเดินเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ใกล้ครัว แก
แก่จนห่อม และทำงานเหมือนเครื่องจักรเก่าๆ ที่หมุนไปตามเฟืองชิ้นสนิม
มากกว่าจะรู้สึกวุ่นกับงานที่ทำ

ผมเคยจำได้ว่าพ่อเคยเล่าให้ฟังว่าพ่อนัดครั้งแรกกับแม่ที่ร้านนี้ และเมื่อ
มีวาระพิเศษแวมักจะมากันที่นั่นเสมอ หนึ่งชอบสตูลิ้นวัวเป็นพิเศษ วันเกิดหนึ่ง
ปีหนึ่งพ่อแกล้งขยิบตาสั่งสตูลิ้นวัว 20 จานมาให้หนึ่ง เล่นเอาหนึ่งหน้าเสีย นึก
ว่าพ่อพูดจริง

วันนี้พ่อสั่งสตูลิ้นวัวให้หนึ่ง เนื้อสันสลัดผักของผมกับแม่ และมะกะโรนี
สำหรับตัวเอง สิ่งที่ขาดไม่ได้ก็คือเหล้ากับโซดาเย็นๆ

“ดื่มไหม” พ่อถามขณะที่รินเหล้าลงในแก้ว

“เชิญคุณตามสบาย” แม่ประซด และยังคงนั่งคอแข็ง

“อ้อ นัดกินเหล้ากับพ่อ” พ่อเทโซดาลงในแก้วเปล่าอีกใบหนึ่งแล้วส่งให้ผม

“สอนกันเข้าไปเถอะไอ้ที่มันดีๆ” แม่ค้อน

“ลูกผู้ชายกินเหล้าไม่เป็นมันก็ไม่ใช่นะ” พ่อเริ่มเหยงแม่

“เฮ้ย ไอ้หนึ่ง อย่าลืมหาแฟนกินเหล้านะลูก”

“ไม่เอาละ หนึ่งไม่ชอบ” หนึ่งเบ้าหน้าและตักสตูลิ้นโปก

“ถ้าฉันเก็บเวลาไว้ในขวดแก้วได้
สิ่งแรกที่ฉันจะทำ...
คือสะสมคืนวันที่ล่วงเลยมาในวัตร
เพียงเพื่อมอบมันให้แก่เธอ”

ผลงานของประภัสสร เสวิกุล ที่นานมีบุ๊คส์ภูมิใจเสนอ
60 เมืองสั้น ประภัสสร เสวิกุล

แกมกลิ่นสุคนธา • ขอหมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยาวทมน
จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว • ซิงตึง • ถนนสายใบไม้ร่วง
บ้านก้านมะยม • มงกุฎดาวิกา • ม่านมรสุม • ลอดสายมั่งกร
สำเนาทอง • เหลื่อมไหม สายเหยหย • วิกโน่ม่านฝน • มีเมฆบ้างเป็นบางวัน
ลอยคอ • ขอให้รักเรานั้นนิรันดร • อานาจ • เวลาในขวดแก้ว • ซีก

ประภัสสร เสวิกุล

ชีวิตแห่งการเดินทาง จากซีกโลกหนึ่งสู่อีกซีกโลกหนึ่งของการทำงานใน
หน้าที่นักการทูต และสร้างสรรค์การเดินทางระหว่างบรรทัดตัวอักษรในโลกหนังสือ
ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ด้วยความเป็นนักคิด นักเขียน และนักสังเกตการณ์ชีวิต
ผู้ห่อหุ้มความจริงและจินตนาการ
ทั้งสองโลกเข้าด้วยกันได้อย่างกลมกลืน
งดงาม เบิกบานไปด้วยคุณค่า ทั้งใจและสติ
และให้กำลังใจแก่ผู้อ่านเสมอมา...

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายชีวิต

ราคา 156 บาท

ISBN 978-616-04-1959-3

9 786160 419593